

Vladimira Rejc

Potovanje nemih obrazov

Odhajajoča gola silhueta.
Kot obraz brez telesa.
Kot polzeča prozorna sivina.
Med mrtvimi jesenskimi listi.

Živobarven ženski dežnik.
Škropljenje svetlečih kapelj.
Dvigajoče poželenje.
Zastrto med delci padajoče žalosti.

Skozi osamljeno pokrajino.
Bežijo letni časi.
Dotikajoče nežne sence.
So kot misli ujete v stara drevesa.

Razbarvane barve jeseni.
Zlomljeni sončni žarki.
V utripajočih vekah.
Iskanje nežnosti.

Nemir v modrem očesu morja.
Nasmešek, zibajoč na vodni gladini.
Opojno leganje brezčasje.
Darilo poletnega dneva.

Počena struna violine.
Izgubljen žareč trenutek.
Umrle sanje.
Ravnokar ukradene samote.

Le šepetanje čolnov.
Moti izobilje molka.
Ta prevzetna izbočenost.
Prižiga neko življenje.
Na robu deževnega dneva.

Plahutanje vročih misli.
Skozi prekinjen sen.
V naročje vlažnega nemira.
Razpokana majska svetloba.

V mlado mahovje.
Potujoče bele kapljice.
V zamrlo trepetanje.
Izgubljena sinjina.

Šepet borovih iglic.
Vabljivi vonj nemih kamnov.
Radovedne modre oči.
Bledo morsko jutro.

Med baročnimi oboki.
Na stežaj odprta vrata.
V medli svetlobi.
Tavajoče izgubljene besede.

Obledelo upanje.
Posušениh travnih bilk.
Razočaran pogled.
Zamreženo upanje.

Debele kaplje časa.
Na zidovih misli.
V medli luči.
Postaran koledar.

Božajoči nežni dolgi prsti.
Objemajoči valovi domišljije.
Porumenela razglednica.
Lega na vlažno noč.